

Misiunea lui Hristos și ultima generație

Duminică, 7 mai 2006

Gili Cârstea

Când a fost chemat în slujbă și a fost uns pentru misiunea solemnă de a aduce lui Israel mântuire din păcatele lui, Emanuel, Fiul Omului, ne-a spus că desfătarea Sa este proslăvirea numelui lui Dumnezeu și că legea Acestuia se află scrisă adânc în inima Sa.

În contrast cu opinia populară că mântuirea s-a obținut prin puterea sângelui vărsat, El a spus că misiunea Sa a fost descoperirea caracterului Tatălui Său, că viața veșnică provine din cunoașterea Fiului și a Tatălui.

Văzută din perspectiva mântuirii personale, răscumpărarea prin sânge și jertfă pare importantă, valoroasă și suficientă, și până la un anumit punct ea joacă un rol în salvarea noastră. Există însă un element care ne obligă să privim viața și jertfa lui Hristos din perspectiva infinit mai glorioasă și largă a marii controversă. Dacă sângele lui Hristos a spălat păcatele întregii lumi, cum se face că întreaga lume “zace în cel rău”? Și dacă jertfa lui Hristos a pus în pericol mortal împărăția lui Satana, de ce a fost el așa de zelos în instigarea mai marilor lui Israel spre a obține de la Pilat o condamnare la moarte prin crucificare? Dacă răscumpărarea prin sânge are un rol atât de proeminent, înseamnă că Satana și fariseii au contribuit substanțial la mântuirea noastră, căci fără ei Hristos nu ar fi reușit să ajungă pe cruce. (Sper să nu fiu înțeles greșit – stoparea nebuniei păcatului în univers nu se putea face fără sacrificiul Mielului lui Dumnezeu, dar acel sacrificiu nu a avut loc pe muntele Moria pământesc, ci pe cel ceresc).

Privită din perspectiva marii controversă, misiunea celui de-al doilea Adam urmărea două lucruri esențiale, pe care controversa din cer le lăsase nerezolvate: Deformarea caracterului lui Dumnezeu și cauzele morții prin deconectarea de la rețeaua vieții. Domnul Hristos a declarat nu de puține ori că misiunea Sa este aceea de a face cunoscut fraților Săi pe Tatăl, și că în aceasta ar consta viața veșnică. A mai spus că El a venit să “strice” lucrările diavolului, iar aceste lucrări însemnau o permanentă luptă de a perverti adevărul despre caracterul lui Dumnezeu, despre natura păcatului și despre adevăratele puncte în discuție din marea controversă.

Noi privim viața Sa și putem mărturisi că Și-a realizat misiunea slăvită. Prin cuvânt și exemplu, El a descoperit frumusețea neprihănită, caracterul delicat, respectuos, pașnic și nonviolent al Tatălui, demonstrând că “boala, suferința și moartea” sunt lucrarea unei puteri potrivnice și nicidecum arme în arsenalul unui Dumnezeu sfânt.

Dar cea mai glorioasă descoperire, strâns legată de rebeliunea din cer, a fost aceea că nu este o rușine, un handicap sau o povară să fii un templu al lui Dumnezeu, așa cum era organizată viața în univers. Îngerii care s-au alăturat revoltei lui Satana au considerat că temelia guvernării divine este un jug al sclaviei, iar cei rămași alături de Dumnezeu au avut mari dubii. Acum, sub ochii tuturor, un membru al familiei omenești onorează pe Dumnezeu împlinind în trupul Său scopul veșnic al creației, iar Dumnezeu Îl onorează cu înalta cinste de a-l da un nume care este mai presus de orice nume, și Îl invită pe tronul universului, pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.

Misiunea Sa a fost încheiată când, sub priviri omenești și îngerești, a demonstrat cum poate trăi o ființă umană, în mijlocul fărădelegii, atunci când este unită cu natura divină, când are legea în inimă și este un templu al lui Dumnezeu. Această demonstrație era o puternică mărturie despre caracterul lui Dumnezeu, despre natura păcatului și despre chestiunile neclarificate din marea controversă.

Lucrarea Lui a stricat iremediabil capodopera amăgirilor lui Satana. Violența cu care s-a năpustit asupra lui Hristos transmite omenirii un mesaj ferm: “Aceasta vă așteaptă dacă vă trece prin cap să-mi încurcați planurile și socotelile de pe planeta mea.”

Membrii poporului nostru nu sunt pregătiți pentru același fel de confruntare cu diavolul; ei se măgulesc că lucrarea a făcut-o Hristos, iar ei vor fi scutiți de un asemenea tratament. Doar așa se explică bucuria suspectă pe care o simte el atunci când lumea aceasta ne aplaudă, ne medaliază, ne mediatizează și ne invită să participăm la slujbele, ritualurile, serbările și planurile lor de viitor pentru planeta Pământ.

Dar cei care vor vedea amăgirea aceasta în toată grozăvia ei, și vor găsi curajul să vorbească, trebuie să se aștepte la același tratament la care a fost supus Fratele nostru mai mare. Și nu ne vom împotrivi acelui tratament violent decât dacă vom fi dispuși, pentru onoarea lui Dumnezeu, să pierdem totul, inclusiv un loc pe lista cărților din cer. În ultima generație, un grup de oameni fermi, curajoși și cu convingeri categorice, “vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Merită să trăiești pentru altceva?